

TITANS

VICTORIA SCOTT

VERTAALD DOOR FANNEKE CNOSSEN

YOUNG AWESOME

Eerste druk 2017

Copyright © 2016 Victoria Scott

Oorspronkelijke titel: *Titans*

Oorspronkelijk verschenen bij Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc., Publishers since 1920, Scholastic, Scholastic Press. All rights reserved.

© 2016 vertaling: Fanneke Cnossen

© 2016 vormgeving en beeldbewerking omslag: Caren Limpens

Basis diverse foto's: Shutterstock

Young & Awesome / www.youngandawesome.nl

Young & Awesome is een imprint van Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7233 5 / NUR 285

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

Vanavond racen de Titanen.

Vanaf mijn moeizaam bemachtigde plekje buiten het hek zie ik hun ogen rood opgloeien. Volwassen kerels duwen aan beide kanten tegen me aan, bier klotst uit hun pinten, en ze schreeuwen naar elkaar terwijl ze tot op het laatste moment nog geld inzetten. De maan hangt laag in de lucht, aangetrokken door het grommende gevloek, mannen die elkaar met de blote vuist te lijf gaan, en sigarettenpeuken die worden verpulverd tussen smerige vingers.

Mijn ouders weten niet dat ik hier ben. Een uur voor middernacht, een uur voor het begin van de race, ben ik samen met Magnolia door mijn slaapkamerraam naar buiten geglipt. Vorig jaar heb ik de machines op het lokale sportkanaal zien racen, een van de weinige zenders die we ons thuis kunnen veroorloven. De Gambini-broers moeten dolblij zijn geweest. Meteen in het eerste jaar werd alles met camera's opgenomen en hadden ze met hun races in heel Detroit een plek in de huiskamers veroverd.

Maar deze keer kijk ik niet vanaf mijn plekje naast mijn moeder, die met haar vingers door mijn haren kroelt. Ik adem de scherpe stank van zweet en urine in en druk me dicht tegen het hek aan. Magnolia staat naast me, haar blik op de baan gericht. Ze pakt mijn hand vast en knijpt er stevig in. Ik knijp terug en kijk gespannen naar de Titanen.

Achter het starthek staan de stalen rossen op de droge aarde te stampen en met hun hoofd te schudden. Ik zie de kleurige tenues van de jockeys, hun gretige handen waarmee ze de controlepanelen van hun Titanen bedienen. Op internet heb ik gelezen dat ze handmatig commando's naar het controlecentrum van hun paard sturen, ze bepalen de snelheid, berekenen marginale percentages en hoe ver ze hun paard in de fatale zone kunnen opdrijven.

Eigenlijk zijn het racewagens, maar dan in de vorm van een paard. Daarom heb ik ze allebei bestudeerd. Er valt niet veel te beleven in de buitenwijken van Detroit, vooral niet als zo'n buitenwijk eerder veel weg heeft van

een sloppenwijk. Net toen het slecht begon te gaan met de fabriek waar mijn vader werkte en mijn ouders ruzie begonnen te maken, kwam er een paardenrenbaan midden in het bos vlak naast ons huis. Een glinsterende belofte van hoop in de vorm van ijzeren bouten en glad staal.

Het startlicht op de baan floept aan en werpt een rood schijnsel op het zand. Zodra ze die typische felrode kleur zien, kunnen de Titanen nergens anders meer aan denken. Ze hebben weliswaar geen échte hersenen, of échte gedachten, maar net als alle computers kunnen ze wel dingen herkennen en erop reageren. Terwijl hun paarden staan te stampen, schuiven de jockeys hun voeten in de stijgbeugels, buigen voorover in hun zwartleren zadels en grijpen hun stuurstangen vast.

Ik zie alles door de spijlen van het starthek.

En dan verandert het licht van kleur.

Het wordt geel en begint te knipperen: aan uit, aan uit.

Geel.

De menigte dringt zich naar voren, mensen duwen tegen me aan totdat mijn neus door de afrastering wordt gedrukt.

Geel.

Mijn hart roffelt zo hard in mijn borst dat ik het in mijn keel kan voelen. Magnolia houdt mijn hand nog steviger vast.

Geel.

Eindelijk, eindelijk daalt er een stilte over de toeschouwers, die oorverdovend is. Zo erg heb ik het nooit eerder meegemaakt, al die snel ademende mensen met hun opengesperde ogen en hun wedbriefje in hun handen geklemd.

Groen!

De hekken schuiven weg. Een pistool wordt afgevuurd.

En de Titanen spurten weg.

Weg zijn ze en de wereld dreunt onder mijn voeten. Stoom wolkt uit hun neusgaten, hun ogen vormen een scherp, felrood spoor en hun lijven beuken tegen elkaar aan, staal op staal. Terwijl de Titanen langs roffelen, glijdt er een glimlach over mijn gezicht. Het is een genot om naar te kijken, alsof je een voortsnellende trein kust. Alsof je met een orkaan danst. De paarden zijn

angstaanjagend en schitterend tegelijk. Het zijn stompzinnige beesten, maar in de stadionlichten, waar hun lijven zich als geesten over de baan bewegen, zijn ze magnifiek.

Op de dag dat ik de Titanen voor het eerst zie racen ben ik dertien jaar.

En op diezelfde dag zie ik een volwassen man sterven.

2

Vier jaar later

Het is de eerste maandag van de zomervakantie. Dus geen mevrouw Finchella meer met haar krijtvingers en geschiedeniswerkstukken. Geen piepschuimdienbladen met vleessticks en twijfelachtige jus. En al helemaal geen gymnastiekles waar het verschil tussen de leerlingen wordt bepaald door de kniebeschermers die ze dragen: spierwit van degenen die geld hebben en groezelig grijs van degenen die genoeg moeten nemen met tweedehandsjes.

Wie zit nou op zulke dingen te wachten als het eindelijk zomer is? Als de lucht zich met zo'n diepblauwe kleur over onze buurt uitspreidt dat je hem bijna door een rietje kunt opzuigen? Ik steek mijn handen in mijn zakken en buig mijn hoofd naar achteren, open mijn mond alsof iets van dat blauw als sneeuwvlokjes omlaag zal dwarrelen. Ik kijk naar de lucht en tel de pluizige wolken, verdeel ze op vorm en grootte, zie wiskundesommen over hun witte buiken dansen.

Ik zie overal cijfers in: in de bladeren, in de manier waarop het gras groeit, zelfs in de lijnen van mijn handpalmen.

Terwijl ik langs een paar houten huizen loop, ben ik in gedachten voortdurend patronen aan het sorteren, tot ik word afgeleid door een scherp roffelend geluid. Het is Magnolia die vanachter haar raam naar me zwaait. Ze schuift het venster open en muziek blèrt de warme lucht in alsof zij blij is om aan haar kamer te kunnen ontsnappen.

‘Wat moet je, Astrid?’ vraagt ze grijnzend.

‘Niks,’ antwoord ik. ‘Verkeerde huis, verkeerde raam.’

Ze lacht. ‘Maar het is toch je geluksdag, want ik heb zin in avontuur.’ Ze klimt door het raam, haar knokige knieën blijven achter het kozijn haken en ze trekt ze los. Mijn beste vriendin draagt zwarte shorts en een zwarte tanktop. Zelfs de sandalen aan haar voeten zijn zwart. Je zou denken dat ze allergisch is voor kleuren, maar niets is minder waar.

‘Wat vind je van mijn nieuwe aanwinst?’ vraagt ze terwijl ze overeind komt.

Ik bewonder de oranje hoofdband in haar lange blonde haar. Er zit een oranje sluier aan vast die naar achteren is gedrapeerd en smeekt om een briesje zodat hij naar voren kan glippen en haar hartvormige gezicht kan bedekken. Nu snap ik al die zwarte kleren wel. Magnolia beweert dat mensen hun kleren moeten aanpassen aan hun accessoires en niet andersom. En Magnolia is dol op alles wat ze als een kroon op haar hoofd kan dragen.

‘Heb ik vanochtend gemaakt.’ Ze duwt de band omhoog. ‘Alleen moet ik aan de onderkant nog een rij lovertjes naaien.’

‘Nee joh, vergeet die lovertjes.’

‘O ja?’

‘Ja.’

Ze grimast. ‘Wat weet jij er nou van?’

Ik glimlach. ‘Niks. Ik vind het alleen leuk om je op de kast te jagen.’

Magnolia’s witte tanden flitsen op achter haar rode lippenstift. Die vloekt bij haar oranje hoofdband, maar dat zeg ik niet. Het enige waar Magnolia nog gekker op is dan haar eeuwige hoofdbanden is haar rode Revlon-lippenstift, nummer 22. ‘Wat gaan we doen?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Zullen we een ommetje maken?’

‘Ja.’ Ze loopt al naar de straat, waar we dezelfde route volgen die we al talloze keren hebben genomen. ‘Denk je dat er zo vroeg al iemand is?’

‘Misschien.’

We weten precies wat we bedoelen, dat hoeven we elkaar niet uit te leggen. Het is de reden waarom we bijna elke zomer te vinden zijn in de bossen achter Candlewick Park, om bij daglicht een glimp van ze op te vangen, hoewel ze zich altijd pas tegen het invallen van de duisternis laten zien. Mijn bloed gaat alleen al bij de gedachte aan de racende Titanen op Cycloon Track sneller stromen.

‘Hoe is je vaders sollicitatiegesprek gegaan?’ vraagt Magnolia.

Ik schrik van die vraag. Allebei onze vaders hadden een baan bij de elektriciteitscentrale en zijn een paar maanden geleden ontslagen. ‘Strategische reorganisatie’, zo noemde de krant de ontslagronde, wat mijn vader alleen nog maar woedender maakte. In werkelijkheid heeft het bedrijf personeel

verruild voor in Taiwan gefabriceerde machines. Dat weet ik doordat pap in de week na die ‘reorganisatie’ het hele huis heeft doorzocht op spullen die in Taiwan gemaakt zijn. Boosdoeners waren onder andere een paar knuffelbeesten van mijn jongere zusje, onze magnetron en een van mijn moeders favoriete tuinschepjes. Hij heeft ze allemaal weggegooid, op de magnetron na. ‘Dat heeft hij vandaag,’ zeg ik tegen haar.

‘O, ik dacht dat het afgelopen vrijdag was.’

Ik stap van de stoeprand op de knisperende bladeren. ‘Ze hebben het verzet.’

Magnolia knikt, alsof ze dit al had verwacht. ‘Mijn vader zegt dat hij daar misschien ook gaat solliciteren, als de plek hem wat lijkt én die kerel met wie hij dat gesprek heeft.’

‘Eerder heeft geen zin,’ antwoord ik. Maar we weten allebei dat Magnolia’s vader daar waarschijnlijk al is geweest. Onze vaders hebben inmiddels bij elk bedrijf en elke fabriek die Detroit rijk is aangeklopt. Magnolia’s vader heeft zelfs een cursus bij de bibliotheek gevolgd om te leren hoe je een cv moet maken. Hij was zo blij met dat manillakleurige papiertje dat je zou denken dat hij een andere planeet had ontdekt.

Hij is er niks mee opgeschoten.

Magnolia ziet dat ik er met mijn gedachten niet bij ben, want ze wrijft even over mijn rug. Ik schenk haar een scheef glimlachje en doe hetzelfde bij haar. Dat is ons ritueel. Onze ‘we komen er wel doorheen’-duodans. Het klinkt misschien krom, maar het is fijn te weten dat ik niet de enige ben die in deze situatie zit. Dat Magnolia en ik allebei wachten tot bij ons thuis de bom barst. Maar het is ook dubbel zo angstig, want als fabrieksarbeiders uit Detroit er geen gat meer in zien, gaan ze bepaalde dingen doen.

Ik krijg een knoop in mijn maag bij het idee dat mijn ouders naar een andere stad gaan verhuizen, naar een ander huis. Dat kan ik niet nog een keer aan: nachten afzien in groezelige hotels, of dagenlang op een kluitje in onze auto bivakkeren terwijl mijn vader op banenjacht gaat.

De vorige keer dat we ons huis kwijtraakten was dat voor ons gezin bijna de genadeslag geweest. Maar deze keer zou het nog erger worden, want nu zou ik Magnolia ook verliezen. Maar het kan natuurlijk ook dat zij de eerste is die vertrekt.

Mijn hoofd tolt terwijl ik de ene na de andere mogelijke oplossing bedenken. Sinds mijn vader werkloos is, doe ik dat elke dag: zoeken naar een manier om mijn familie te helpen. Ja, mijn vader heeft inderdaad een baan nodig. Maar op dit moment hebben we vooral geld nodig. Genoeg om ervoor te zorgen dat we niet zijn overgeleverd aan rampzalige scenario's in het geval hij ooit weer zijn baan verliest. Het zou helpen als ik een beetje geld verdiende, maar toen mijn moeder thuiskwam met een sollicitatieformulier uit een handwerkwinkel, begon mijn vader te tieren over respect en dat het de verantwoordelijkheid van de man is om zijn gezin te onderhouden. Mijn zusjes en ik zagen de ader in zijn hals kloppen en maakten ons aan tafel zo klein mogelijk.